

Arrest

nr. 148 399 van 23 juni 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 december 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 10 april 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.12.2009 werd ingediend door :

*Y., M. (R.R.: ...)
nationaliteit: China /Volksrep./
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Q. X., d.d. 02.09.2010. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 12.09.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 22.03.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, heeft tal van sociale banden, heeft een vriendenkring, legt getuigenverklaringen voor en is werkwilg), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

Voornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekster op 16 april 2012.

1.2. Op 10 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“In uitvoering van de beslissing van 10/04/2012 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie wordt aan Y. M.

geboren te (...), op (...)

van Chinese nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk

op 16/05/2012 (datum aanduiden), het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980) Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Vornoemde beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekster op 16 april 2012.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

2.2. Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De Raad stelt vast dat verweerder geen nota met opmerkingen heeft neergelegd.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

Ter terechtzitting betoogt de advocaat van verzoekster omtrent de vraag naar de samenhang tussen de bestreden beslissingen dat deze beslissingen op hetzelfde moment betekend zijn. Tevens verwijst de advocaat van verzoekster naar het arrest van de Raad van State van 20 juli 2012, nr. 220.348, betoogt de advocaat van verzoekster dat het bevel om het grondgebied te verlaten onwettig is genomen omdat het bevel om het grondgebied te verlaten niet ondertekend werd door de burgemeester en wijst de advocaat van verzoekster op artikel 133 van de Gemeentewet.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke

beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. Dat de samenhang zou blijken uit het feit dat de beslissingen op dezelfde dag zijn betekend, heeft geen juridische basis.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* ongegrond wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), te meer nu tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in het inleidend verzoekschrift geen middel is aangevoerd.

Gelet op het voorgaande dient dan ook niet verder te worden ingegaan op de opmerkingen omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten zoals geformuleerd door de advocaat van verzoekster ter terechtzitting.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), het gelijkheidsbeginsel en de schending van de beginselen van goed bestuur: het vertrouwensprincipe, het rechtszekerheidsprincipe, het principe van fair play/onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidsprincipe, het principe van professionalisme. Tevens voert verzoekster aan dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt:

“Verzoekster brengt één middel aan tegen de motivatie van de bestreden beslissing, dat van de schending van het artikel 62 van de verblijfswet van 15 december 1980, de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, de schending van de beginselen van goed bestuur (het vertrouwensprincipe, het rechtszekerheidsprincipe, het principe van fair-play/onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidsprincipe, het principe van professionalisme), en het maken van een kennelijke beoordelingsfout.

1.

De aanvraag werd ingediend op 13 december 2009.

Bijgevolg is de aanvraag weldegelijk ingediend binnen de indieningstermijn en volgens de voorwaarden voorzien door de instructie van 19 juli 2009.

Daarom moeten de criteria van de instructie van 19 juli 2009 weldegelijk van toepassing zijn.

Zoals reeds hierboven uiteengezet, beantwoordt verzoekster daarenboven aan de voorwaarden gesteld in het punt 2.8.B. van de instructie van 19 juli 2009.

Zij vervult alle criteria.

Om deze reden is de bestreden beslissing niet geldig.

2.

Reeds een tijd geleden werd publiekelijk toegezegd door zowel de vorige bevoegde staatssecretaris als door verweerster dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

Verzoekster die duidelijk voldoet aan de criteria ten gronde voor de regularisatie, zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009, voldoet bijgevolg ook aan de buitengewone omstandigheden.

Bijgevolg is de bestreden beslissing van ongegrondheid niet geldig.

3.

In de eerste paragraaf van de « redenen » van verweerster merkt deze op dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State en dat bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn.

Nochtans bevestigen zowel het kabinet De Block als de directie van verweerster publiekelijk dat de criteria van de instructie nog steeds gelden.

Meer nog, zeer recent hebben zowel het kabinet De Block als de directie van verweerster publiekelijk bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet, en dit tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Verzoekster voldoet effectief aan de criteria.

Zelfs wanneer volgens het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011 verweerster en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) mogen toevoegen aan het artikel 9bis van de verblijfswet, hebben zij toch ten gronde een discretionaire bevoegdheid om een regularisatie toe te staan of te weigeren.

Op elk moment moeten zij kunnen hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Het kabinet De Block en de directie van verweerster hebben daadwerkelijk publiekelijk bevestigd dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet.

Daarom moeten deze criteria worden toegepast op de aanvraag van verzoekster die er manifest aan voldoet.

Verzoekster diende immers tussen de door de instructie geïmplementeerde indieningsperiode gaande van 15 september 2009 tot 15 december 2009 haar aanvraag tot regularisatie in, en zij voldoet a priori aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009.

In casu gaat het ontegensprekelijk over een aanvraag tot regularisatie, ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009, dus in de periode die geïmplementeerd werd door de instructie, en, het is duidelijk dat aan alle voorwaarden van het punt 2.8.B. wordt voldaan.

Bijgevolg is de beslissing van verweerster niet gerechtvaardigd.

Na een beperkt verblijf onder voorwaarde van het verkrijgen van een arbeidskaart B te hebben toegekend aan verzoekster, had verweerster moeten wachten tot de beroepsprocedure op het niveau van de arbeidskaart B volledig was beëindigd, alvorens een beslissing te nemen.

De bestreden beslissing is niet geldig.

4.

Daarenboven is de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld van hoe verweerster in de praktijk de criteria van de instructie toepast op een onjuiste manier én op een ongelijke manier, door op onjuiste manier de beslissing te motiveren en zonder rekening te houden met het geheel van het dossier.

Wanneer verzoekster de inhoud van de bestreden beslissing vergelijkt met de recente mededelingen gedaan door het kabinet De Block en door de directie van verweerster, weet verzoekster niet meer of hij nog geloofwaardigheid kan hechten aan deze uitspraken.

De beslissing die in casu werd genomen toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat het kabinet De Block en de directie van verweerster publiekelijk hebben medegedeeld.

Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoekster recht heeft, wordt geschonden.

Meer nog, het feit dat een dossierbeheerder verkiest zich onder andere te verschuilen achter een vernietigde instructie als voorwendsel om niet te moeten onderzoeken of verzoekster nu al dan niet beantwoordt aan de criteria van het punt 2.8.B., en dit in tegenspraak met wat het kabinet De Block en de directie van verweerster hebben willen uitdrukken met hun meest recente mededelingen ("dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet") is een inbreuk op de rechtszekerheid.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het vertrouwenprincipe alsmede het rechtszekerheidsprincipe.

5.

Het wordt nog meer eigenaardig dat verweerster volhoudt dat de criteria van de instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zouden zijn, wanneer er op de eigen website van verweerster ter hoogte van <https://dofi.ibz.be/sites/dvzoe/NL/nieuws/Pages/AanvragenommachtigingtotverblijfvoorhumanitaireredenenStatistischegegevens-Dienstjaar2011.aspx> een pdf document kan opengemaakt worden welke 8 pagina's telt.

Op pagina 7 van dit document stelt verweerster dat er in het dienstjaar 2011 1.394 beslissingen werden genomen betreffende een totaal van 1.580 personen waarbij zij haar "criterium 11" heeft gehanteerd.

Verweerster beschrijft zelf in dit document wat dit "criterium 11" is: "duurzame lokale verankering + arbeidscontract + arbeidsvergunning B".

Bijgevolg past verweerster weldegelijk de criteria van de instructies van 19 juli 2009 toe.

6.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr.110.071, 06.09.2002, R.v.St., nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004)

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

In casu baseert de beslissing zich voornamelijk op het argument dat de instructie vernietigd werd en er werd daardoor niet meer overgegaan tot een onderzoek ten gronde van de aanvraag zelf, zich beperkend door te stellen dat noch het element van de goede integratie in de Belgische maatschappij, noch het element van het lang ononderbroken verblijf in België, een motief kunnen uitmaken welke voldoende is om een regularisatie van het verblijf te rechtvaardigen.

Welnu, een normale, voorzichtige en vooruitziende autoriteit zou met het bestaan van de criteria van het punt 2.8.B. rekening hebben gehouden, waaraan verzoekster voldoet, om zodoende te besluiten dat volgens diens eigen huidige administratieve praktijk, dit naar aanleiding van de recente mededelingen van het kabinet De Block en van de directie van verweerster, dergelijke aanvraag zou moeten gegrond verklaard zijn geworden.

Integendeel, de dossierbeheerder van verweerster heeft diens beslissing voornamelijk gebaseerd op het feit dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd zonder te antwoorden op de vele andere punten van de destijds in 2009 ingediende regularisatieaanvraag.

Verweerster heeft een motiveringsfout gemaakt daar waar diens beslissing geen rekening houdt met alle elementen van het dossier en voornamelijk genomen is geworden op basis van één criterium: de vernietiging van de instructie.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een foutieve appreciatie van de feiten en is fout gemotiveerd, of, heeft een niet gegronde motivering, of, is niet gemotiveerd.

7.

Daarenboven, niet alleen het motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel zijn geschonden, maar tevens, onder andere, het principe van de fairplay/onpartijdigheid, het redelijkheidprincipe, het zorgvuldigheidprincipe en het principe van professionalisme.

Welnu, zelfs indien de bestreden beslissing in hoofde van verweerster zou wettelijk zijn -QOUD CERTE NON - moet er zwaar getwijfeld worden of deze beslissing correct is en of ze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar informatieplicht te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

Elkeen, inclusief verwerende partij, is gehouden tot de zorgvuldigheidsplicht: men dient te handelen zoals een normale, voorzichtige en vooruitziende autoriteit het zou doen, of, zoals men het kan verwachten van een administratie die zich bevindt in dezelfde omstandigheden.

Volgens de zorgvuldigheidsplicht moet de administratie diens beslissingen voorbereiden en nemen met voorzorg en zorg (RvS, 02.02.2007, n° 167.411 en RvS, 14.02.2006, n° 154 .954).

In casu, uit de dossierstukken en de motivering blijkt dat verweerster haar beslissing voornamelijk heeft genomen op basis van het simpele feit dat de instructie werd vernietigd, zonder rekening te houden met haar eigen huidige administratieve praktijk, zoals deze recentelijk publiekelijk werd bevestigd door het kabinet De Block en de directie van verweerster, waardoor wordt toegestaan om de instructie toe te passen op deze die aan de criteria voldoen, wat manifest het geval is bij verzoekster.

Welnu, verweerster heeft een beslissing genomen zonder deze te hebben voorbereid met zorg en om deze reden heeft verzoekster niet het recht gehad op een correcte behandeling.

Bijgevolg, verweerster heeft in diens beslissing geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier.

Verweerster heeft haar werk niet gewetensvol gedaan door zelfs niet met de andere criteria van het punt 2.8.B. rekening te houden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd bijgevolg geschonden en de schending is ruimschoots bewezen.

Bijgevolg dient de beslissing vernietigd te worden.

8.

Verwerende partij nam de bestreden beslissing met een totaal gebrek aan professionalisme, in het midden van een nog hangende procedure tot verkrijging van een arbeidskaart B, zonder de definitieve beslissing van de Vlaamse Overheid af te wachten.

Immers, op een onaanvaardbaar lichtzinnige wijze nam zij de bestreden beslissing té vroeg, terwijl de procedure met betrekking tot de door haar gevraagde arbeidskaart B nog hangende was.

Er dient zich tevens de vraag te worden gesteld hoe het mogelijk is dat verwerende partij, die in het kader van de regularisatieprocedure op basis van het criterium 2.8.B. beslissingen neemt onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B, geenszins de procedure van dergelijke arbeidskaart B schijnt te kennen, met name, dat er in het overgrote deel van de gevallen in eerste instantie een weigering wordt uitgesproken door de Vlaamse Overheid en dat er vervolgens zeer vaak in beroep wordt gegaan tegen deze beslissing waarna er een definitieve beslissing volgt, terwijl er wel in elke brief van de Vlaamse Overheid bij een eerste weigering zeer duidelijk wordt gesteld dat er nog een beroep openstaat.

Hiervan zou verwerende partij toch minstens dienen op de hoogte te zijn om een degelijk professioneel werk te kunnen afleveren.

Immers, met deze basiskennis, zou een normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon minstens gewacht hebben om zelf een definitieve weigeringbeslissing te nemen tot minstens zelf te hebben nagegaan of er al dan niet in casu een beroep was ingediend en of er daaromtrent reeds een definitieve beslissing werd genomen. Maar neen, de DVZ nam reeds een beslissing zonder te wachten op het eindresultaat met betrekking tot de arbeidskaart B, meer nog, zonder zelfs te wachten tot de beroepstermijn van één maand was verstreken.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Daarenboven, aangezien verweerster haar beslissing op een manifest onzorgvuldige en onprofessionele wijze heeft voorbereid, heeft zij ook in dit verband het zorgvuldigheidsbeginsel en het professionaliteitsprincipe geschonden.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoekster ook in dit verband geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft zich slechts vastgepind op een - voorlopige - weigeringbeslissing van de Vlaamse Overheid, welke geenszins een definitieve beslissing uitmaakt aangezien er nog een beroep openstaat.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen. Door zich slechts vast te pinnen op één bron en vervolgens zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing zelfs niet de moeite getroost om zelf na te gaan of er al dan niet in casu een beroep was ingediend en of er daaromtrent reeds een definitieve beslissing werd genomen. Maar neen, de DVZ nam reeds een beslissing zonder te wachten op het eindresultaat met betrekking tot de arbeidskaart B. Meer nog, zij wachtte zelfs niet tot de beroepstermijn van één maand was verstreken.

Dit zou toch het minste zijn wat redelijkerwijze kan verwacht worden van een instantie welke zelf in eerste instantie een beslissing neemt onder voorbehoud van voorlegging van een arbeidskaart B.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris het bovenvermelde zelf heeft onderzocht. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het professionaliteitsprincipe is om die reden voldoende bewezen.

Verder zijn in dit verband geschonden:

a. Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij achtte het niet nodig, om, voordat zij haar besluit nam, aan verzoekster de mogelijkheid te geven opdat haar kandidaat-werkgever zich nog ten voile zou kunnen verdedigen in de beroepsprocedure bij de Vlaamse Overheid. Zij heeft zich partijdig opgesteld, door zich tevreden te stellen met wat er zich als enig document in het dossier bevond, waardoor zij geen blijk heeft gegeven van intellectuele eerlijkheid noch van initiatief door geen verder voorafgaand onderzoek te doen.

b. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoekster recht heeft, wordt geschonden.

Tenslotte, kan verzoekster zich niet van de gedachte ontdoen dat, door dergelijk lichtzinnig en onprofessioneel gedrag van verwerende partij, deze er verantwoordelijk voor is dat de rol van de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen dermate vol staat. Deze zaak had gemakkelijk anders kunnen opgelost worden, zonder dat verzoekster hiervoor naar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende te stappen en waardoor vele kosten en enorm veel tijd voor alle betrokken partij en had kunnen uitgespaard worden.”

4.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat toe vast te stellen dat, onder verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wordt gemotiveerd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen grond tot regularisatie kunnen vormen.

De Raad besluit dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond, noch wordt een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aangetoond.

4.2.2. Waar verzoekster kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad wijst er in dit kader ook op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar betoog opbouwt rond de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Verzoekster betoogt dat zij haar aanvraag heeft ingediend binnen de indieningstermijn en volgens de voorwaarden voorzien door de instructie van 19 juli 2009 zodat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 wel degelijk van toepassing zouden zijn.

De Raad dient dienaangaande op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Gelet op voorgaande bespreking wordt in de bestreden beslissing dan ook correct gesteld dat voornoemde instructie van 19 juli 2009 *“vernietigd werd door de Raad van State”* en dat bijgevolg *“de criteria van deze instructie niet meer van toepassing (zijn)”*. De Raad kan deze motivering dan ook niet strijdig achten met de opgeworpen geschonden geachte bepalingen en beginselen aangezien de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen

enkele appreciatiemogelijkheid meer, wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De stelling van verzoekster dat het kabinet van de staatssecretaris en de *“directie van verweerster”* zouden hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden en de verwijzing naar de website van verweerder, doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

4.2.3. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van verzoekster inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

4.2.4. Ook het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskenning van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Het betoog van verzoekster dat zij niet meer weet of zij nog geloofwaardigheid kan hechten aan de uitspraken gedaan door het kabinet De Block; dat de *in casu* genomen beslissing *“een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had”* en *“strenger dan wat het kabinet De Block en de directie van verweerster publiekelijk hebben meegedeeld”* toont; dat de beslissing dus willekeurig en lichtzinnig is genomen; dat de bescherming waarop verzoekster recht heeft, werd geschonden en dat *“een dossierbeheerder verkiest zich onder andere te verschuilen achter een vernietigde instructie als voorwendsel om niet te moeten onderzoeken of verzoekster nu al dan niet beantwoordt aan de criteria van het punt 2.8.B., en dit in tegenspraak met wat het kabinet De Block en de directie van verweerster hebben willen uitdrukken met hun meest recente mededelingen (“dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet”)*, laat het bovenstaande onverlet.

4.2.5. In de mate dat verzoekster een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoert, blijkt dit evenmin, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De Raad wijst er bovendien op dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekster beweert, de staatssecretaris zich ertoe verbonden zou hebben om bepaalde toezeggingen te doen in het kader van de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

4.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekster geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster verwijst naar de kwaliteit van de beslissing en betoogt dat opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend het noodzakelijk is dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar informatieplicht te vervullen; dat verweerder de bestreden beslissing voornamelijk heeft gebaseerd op het feit dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd zonder te

antwoorden op de vele andere punten van de destijds in 2009 ingediende regularisatieaanvraag en zonder rekening te houden met de eigen huidige administratieve praktijk waardoor wordt toegestaan om de instructie toe te passen op deze die aan de criteria voldoen, wat manifest het geval zou zijn bij verzoekster; dat geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier; dat de beslissing werd genomen zonder deze te hebben voorbereid met zorg en om deze reden verzoekster het recht niet heeft gehad op een correcte behandeling en verweerder het werk niet gewetensvol heeft gedaan door zelfs niet met de andere criteria van het punt 2.8.B. rekening te houden.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder zich niet heeft beperkt tot een verwijzing naar de vernietigde instructie zoals verzoekster voorhoudt, meer bepaald wordt eveneens gemotiveerd als volgt.

“Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij Q. X., d.d. 02.09.2010. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 12.09.2011, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 22.03.2012 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit niet als een grond voor regularisatie aanvaard worden.

Wat de lokale verankering van betrokkene betreft (betrokkene heeft Nederlandse lessen gevolgd, heeft tal van sociale banden, heeft een vriendenkring, legt getuigenverklaringen voor en is werkwilbig), dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert dat zij sinds 2006 in België zou verblijven. Echter, betrokkene heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode haar verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat zij nu geïntegreerd zou zijn, is louter het gevolg van haar eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van mevrouw onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”

De discretionaire bevoegdheid om een regularisatie toe te staan of te weigeren, waarnaar verzoekster verwijst, wordt dan ook niet aangetast.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing in het midden van een nog hangende procedure tot verkrijging van een arbeidskaart B werd genomen zonder de definitieve beslissing van de Vlaamse Overheid omtrent haar gevraagde arbeidskaart B af te wachten en dat haar kandidaat-werkgever zich niet ten volle heeft kunnen verdedigen.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de bestreden beslissing genomen werd op 10 april 2012 en aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 16 april 2012 en uit de bijlagen bij het verzoekschrift blijkt dat het beroep dat verzoekster heeft ingesteld tegen de weigering van de arbeidsvergunning dateert van 19 april 2012. Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing had verzoekster nog geen beroep ingediend. Er kon bijgevolg geen rekening worden gehouden met een nog niet ingediend beroep.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395).

De bestreden beslissing steunt op een correcte feitenvinding zoals die blijkt uit de stukken van het dossier: daarin bevindt zich inderdaad een beslissing van het Vlaamse subsidieagentschap voor werk en sociale economie van 22 maart 2012 waarin aan verzoeksters werkgever de arbeidsvergunning wordt geweigerd en waarin wordt geweigerd aan verzoekster een arbeidskaart af te leveren.

Waar verzoekster aanvoert dat dan maar gewacht moest worden met het nemen van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat er geen wetsbepaling is die voorschrijft dat het nemen van een beslissing inzake een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan bepaalde termijnen gebonden is. Verzoekster slaagt er evenmin in aan te tonen dat de nog lopende beroepstermijn tegen een beslissing inzake de weigering van een arbeidsvergunning en arbeidskaart schorsende werking zou hebben ten opzichte van de beslissing die genomen wordt inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of zou verhinderen dat zulke beslissing wordt genomen. Verzoeksters bewering kan niet worden aangenomen.

Waar verzoekster betoogt dat de overheid ook zelf haar informatieplicht moet voldoen en dat verweerder zelf diende na te gaan of er al dan niet beroep was ingediend en of er een reeds een definitieve beslissing werd genomen in het kader van de procedure tot verkrijging van een arbeidskaart, moet, in het kader van de wederkerigheid van de aangevoerde zorgvuldigheidsplicht, worden gesteld dat het aan de vreemdeling die een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden, toekomt deze aanvraag met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het feit dat verzoekster naliet bepaalde bewijsstukken bij haar aanvraag te voegen of te actualiseren, laat toe te besluiten dat zij zelf onzorgvuldig optrad, doch heeft niet tot gevolg dat op verweerder de verplichting zou rusten om in de plaats van verzoekster haar aanvraag met stukken te staven. Het gegeven dat verzoekster zelf nalatig was en in gebreke bleef om de aanvraag tot machtiging tot verblijf met dienstige stukken te onderbouwen of te actualiseren, laat niet toe te besluiten dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden. In voorliggende zaak blijkt verder dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoekster neergelegde bewijsstukken en deze bij zijn onderzoek heeft betrokken.

Verzoekster toont, mede gelet op het hogervermelde aangaande de vernietigde instructie, met haar algemeen betoog niet aan dat verweerder onterecht heeft nagelaten enig door haar aangevoerd dienstig gegeven in aanmerking te nemen, noch dat niet op basis van een correcte feitenvinding tot de conclusie is gekomen, noch dat de bestreden beslissing niet degelijk werd voorbereid, noch dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen. Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aldus geen elementen bijbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen over het bovenstaande.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, van het principe van fair play en onpartijdigheid wordt niet aannemelijk gemaakt. Het principe van professionaliteit in het kader van de beginselen van behoorlijk bestuur is de Raad niet gekend. Ten andere toont verzoekster niet aan dat het zich meer verdiepen in het dossier, geleid zou hebben tot een andere besluitvorming.

4.2.7. Waar verzoekster een schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoekster brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.8. Waar verzoekster nieuwe stukken voegt bij haar verzoekschrift, herhaalt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die verzoekster nu voorlegt. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Deze stukken kunnen dan ook niet dienstig worden aangebracht in het thans voorliggende geschil.

4.2.9. In zoverre verzoekster betoogt dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriep alsnog op haar hadden moeten worden toegepast en verweerder had moeten motiveren of zij al dan niet onder deze instructie valt, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur op grond van deze beginselen van behoorlijk bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de

vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat verzoekster zich immers niet kan beroepen op voormelde beginselen van behoorlijk bestuur om een onwettige handelwijze van het bestuur te vereisen. Evenmin kan worden voorgehouden dat de criteria verkeerdelijk werden toegepast.

Waar verzoekster aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en meent dat de door haar aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen, geeft verzoekster aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden. Ook een schending van de door de verzoekster aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

4.2.10. De Raad wijst er tot slot op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "van de feiten en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In casu voert verzoekster de schending aan van de beginselen van goed bestuur zonder aan te duiden welk beginsel van goed bestuur zij, naast het vertrouwensprincipe, het rechtszekerheidsprincipe, het principe van fair play/onpartijdigheid, het redelijkheidsprincipe, het zorgvuldigheidsprincipe en het principe van professionalisme, voor het overige geschonden acht. Er ontbreekt bijgevolg een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting drieëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS, eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS